

Yritysmailmasta järjestötyöhön _ Kauppistyytit ja uramyytit -podcast

Äänitteen kesto: 35 min

Litterointimerkinnot

Tume:	Haastattelija
Sanna:	Vastaja
sa-	sana jää kesken
(sana)	epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	sana, josta ei ole saatu selvää
(--)	useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

Tume: Pitääkö olla maailmanparantaja jos haluaa töihin järjestöön?

[intromusiikki]

Tume: Hei ja tervetuloa Aallon Kauppistyytit ja Uramyytit -podcastin pariin. Mä oon teidän rakas juontajanne Tume. Mä oon itekin opiskelen Aallossa viidettä vuotta ja meil on taas mukavia vieraita tulossa paikalle ja eiköhän mennä sitten jakson pariin. Tuttuun tapaan meillä on täällä vieras ja mä toivon et sul on joku upea hissipuhe valmiina, nimittäin nyt on sun vuoro esitellä ittes.

Sanna: Kiitoksia kutsusta. Mä oon Pelastakaa Lapset ry:n viestinnän- ja varainhankinnan johtaja Sanna Kuusisto.

Tume: Mites on Sanna lähteny viikko käyntiin? Mitä oot tällä hetkellä puuhastellu?

Sanna: No hyvin perinteinen viikko ollu tähän asti, että kiirettä ja paljon tekemistä. Pitkiä päiviä pelastaakseen mahdollisimman monta lasta. Kampanjoidaan tällä hetkellä, elikkä viestitään, viestitään tärkeistä aiheista ja pyydetään myöskin ihmisiä mukaan lasten auttamiseen ja sitten ollaan tehty, me tehään strategiatyötä tuleville vuosille sit johtoryhmänä ja sit budjetointia, forecasteja ja kaikkee sieltä väliltä, et et hyvin, hyvin monipuolisia päiviä. Pitkiä päiviä.

Tume: Millanen on tyypillinen duunipäivä silleen, voidaan mennä ihan tunti tunnilta tai jotenkin laajemmin, jos.

Sanna: No sanotaan, että ehkä niitä päiviä yhdistää se, että mikään päivä ei oo samanlainen. [naurahtaa]

Tume: Mmm. Tottakai.

Sanna: Että, niis on yhteneväisiä tekijöitä se, että kiirettä on paljon tekemistä ja joutuu miettimään et miten priorisoi asioita, mutta siihen omalla tontilla kun on kaks hyvin erilaista toimintoo, viestinnän parissa, niin siel on tiedotteita. Välistä antaa itse medialle haastatteluu tai tukee meidän asiantuntijoita haastatteluiden tekemisessä. Tehään koko talon viestintäsuunnitelmaa, millä tavalla pystytään tuomaan kaikki meidän strategisesti tärkeet asiat ulos. Ja tottakai tukien sitten niitä viestien asiantuntijoita, jotka sitte toteuttaa varainhankinnan puolella, niin vaihtelee siitä, että meil on sekä yksityisvarainhankintaa ja yritysvarainhankintaa ja säätiönvarainhankintaa, ne menee aika eri sisällöin sen osalta, että yritysten osalta katson läpi sopimuksia ja allekirjoitan sopimuksia kun on päästy neuvotteluihin välissä. Tapaan itse yrityksiä ja yksityispuolella se on sitten enempi kampanjoinnin tekemistä taikka alihankkijoitten kanssa tuota, sopimista, että millä termeillä tehdään työtä ja sitten mun tää kolmas työsektori on sitten meiän johtoryhmän työskentely, jossa toki vastataan yhteisesti kolmensadan ihmisen työn sujumisesta ja siitä yhteistä strategiasta ja taloudellisista raameissa, joissa tehään, että näitten välillä se vaihtelee se päivittäinen työ ja jokainen päivä rakentuu, et siel on erilaisia palavereita, sisäsiä ja ulkosia, ja sit sitä omaa työaikaa ja sitten ihan tämmösiä one-to-one palavereita omien johdettavien kanssa, jossa mietin että millä tavalla pystyn tukemaan siinä et he ja heiän tiiminsä onnistuu työssään.

Tume: Kuulostaa et sul on aika monta juttua samalla lautasella tällä hetkellä, että-

Sanna: Kyllä.

Tume: -tai oliko sulla varainhankinta ja viestintä oli siis nää?

Sanna: Kyllä. Joo.

Tume: Niin minkä takii näil ei oo sit kahta erillistä? Toi kuulostaa, että sul on paljon hommia.

[molemmat nauravat]

Sanna: Hyvä yhteenveto ja ehkä tyypillisesti viestintäjohtaja on erillinen funktio kun varainhankintajohtaja. Taikka siis varainhankintajohtaja siis meillä on myyntijohtaja sinänsä, että mulla on siinä kolmasosa järjestön tuloksesta vastattavana. Ja me yritetään tehdä mahdollisimman pienillä kuluilla mahdollisimman tehokkaasti, että sitä rahaa jää niitten lasten auttamiseen, niin meillä on sit tällasia rooleja, joissa yks ihminen tekee käytännössä kahden eri johtajan roolia, et sinänsä pitää kiireisenä mut on myöskin äärimmäisen mielenkiintoista sen osalta, et pystyn toimimaan niin kuin hyvin kahdella erityyppisellä toimintakentällä ja mul on, no reilu parikymmentä ihmistä mun yksikössä ja siel on hyvin eri ammattikunnan osaajia, että se haastaa

kivalla tavalla itteäkin et pystyy tukemaan niitä, jotka tekee esimerkiksi mediatyötä, ja niitä, jotka neuvottelee yritysten kans sopimuksia.

Tume: Joo, itseasiassa just satuin kattomaan jonkun artikkelin, mun mielestä suakin oli siihen haastateltu, koska on just tämmönen yleinen kysymys, mikä vallitsee, että just että kun lahjoitetaan rahaa johonkin niin no paljonko siitä rahasta oikeasti menee hyväntekeväisyyteen ja paljonko menee tommosiin hallinnollisiin kuluihin, niin siinä varmaan just toi, että sen takia sit tehdään mahdollisimman pienellä työporukalla näit hommia, että saatas mahdollisimman paljon sitten sitä rahaa sinne hyvään.

Sanna: Kyllä, juuri. Elikkä me yritetään mahdollisimman pienillä hallinnollisilla kuluilla ja toki hallinnolliset kulut on aivan välttämättömiä myöskin sille työlle mitä me tehdään. Esimerkiks meiän pitää hyvää hallintoa, hyvää taloushallintoa. Ja noudattaa sekä lainsäädäntöä Suomessa että myöskin niissä maissa missä me toimitaan. Että tarvitaan myöskin back office -ihmisiä. Mutta pyritään kokoajan pitämään tosi hyvä kustannuskuri sen osalta, että paljonko me palkataan ihmisiä ja miten esimerkiksi me käytetään rahaa sitten, et jos käytetään alihankkijoita tai tehdään hankintoja, niin kilpailutetaan ja ollaan tosi tietoisia siitä, että meil on suuri velvollisuus niille ihmisille ja organisaatioille, jotka rahoittaa meitä, nii huolehtii siitä, että tää työ on tosi tehokasta. Ja tottakai loppukädessä niille lapsille ja perheille, jotka on meidän avusta riippuvaisia.

Tume: Joo. No kerro vähän täst sun urapolusta, et miten sä oot päätyyny tähän pisteeseen sun uralls?

Sanna: Joo, no mä en oo ehkä semmonen perinteisin järjestökentän taustalla oleva ihminen, et mun alku-ura on tuolla tekkipuolella. Elikkä mä aloitin Nokialla töissä. Mä olin Nokialla tol pääkonttorilla markkinointitehtävissä, analyttikon tehtävissä seittemisen vuotta. Ja Nokialta lähdin sitten Suomen Microsoftin toimistolle. Sillon Suomen Microsoftin myyntikonttori oli vielä hyvin pieni, olikohan siellä sataviiskyt henkee, että Nokian pääkonttorilta siirtyminen oli aika erikoinen askel pieneen toimistoon ja siel mä olin reilun vuoden ja sit mä lähdin viideks vuotta Microsoftin Sveitsin toimistolle ja asuttiin sillon Sveitsissä. Ja Sveitsissä ollessa myöskin mulle synty kaksi tytärtä, ihanaa tytärtä ja ne laitto mun arvomaailman aika uusiksi sen osalta, et sitten kun siinä mietti Kuopuksen jälkeen töihin paluuta niin tuntu siltä, et mä haluan tehdä jotakin todella arvopohjasta ja semmosta joka vastaa mun sydäntä ja sitä arvomaailmaa missä siinä hetkessä elin ja tein aika ison loikan sen osalta, että siirryin järjestösektorille ja mun ensimmäinen järjestösektorin työpaikka olis toi Greenpeace Nordic. Mä tein tuota pohjoismaisille Greenpeacen toimistoille siinä semmosta markkinoinnillista varainhankintaa, kokeilin vähän et miten tää on mun osaaminen tuolta yrityssektorilta toimii järjestökentässä ja tein siinä, noh, sanotaan muutama vuotta vähän katkonaisesti. Me asuttiin perheellä myöskin vuos Kyproksella välistä et en ollu koko aikaa siel töissä. Ja sit kun lapset alko olla sen verran vanhempia et tuntu et pystyy vähän vaativampaa työtä ja pystyy siirtymään

sellaseen vakinaiseen työsuhteeseen niin 2017 alotin Pelastakaa Lapsilla nykyssä tehtävässä ja siinä olen nyt sitten reilun seittemän vuotta viihtynyt.

Tume: Sanoit tossa että arvomaailma muuttu, niin osaatko kertoa millanen oli sitten arvomaailma ennen, et oliko toi Nokia- ja Microsoft-aika just sitä niinkun, mikä se nyt on, niinku ysikyt-luvun loppua ja semmosta niinku kulta-aikaa vaikka Nokialle ja missä olit kun Y2K tapahtui?

Sanna: Öööh, olin sen illan töissä Nokialla, eli pelättiin semmosia kauhuskenaarioita mitä voi tapahtua. Mä olin Nokian verkkopuolella silloin töissä ja olin sen yön töissä sitten. Mitään ei tapahtunut onneks. Ja tosiaankin arvomaailmamuutoksesta, niin silloin kun 90-luvun lopulla Nokialle menin, niin Nokia eli kulta-aikojä ja sehän oli nuorten keskuudessa, opiskelijoitten keskuudessa se Suomen, jollei halutuinn niin yks halutuimmista työpaikkoja, ja sinnehän minäkin halusin sitten. Ja kyl ne motivaattorit oli silloin uran alkutaipaleella enempi sitä, että halusin tehdä paljon rahaa ja mä halusin semmosta henkilökohtasta menestystä ja myöskin nälkä oli paljon oppia, et Nokia oli aivan äärettömän oppikoulu siinä et pääs heti kattoo maailmaa globaalista perspektiivistä ison menestyvän korporaation pääkonttorilla. Ja sama toki Microsoftilla myöskin, et Microsoft on, sanotaan et hyvä työntekijä palkitaan siellä myöskin hyvin ja sul on mahdollisuutta siel menestyy, mutta sit se lasten syntymän myötä tuli enempi, lapsista tuli mulle maailman tärkein asia, että semmonen iso elämänmuutos ja sitä kautta tuli myöskin tahto, et hitsi, et mä haluan tehdä jotain hyvää sillä osaamisella mikä mulla on ja mulle se hyvä liittyi juuri lapsiin ja sitä kautta menin aluks ympäristöjärjestöön, koska noh, mikä on suurempi lapsioikeuksien kriisi tällä hetkellä ku ilmastokriisi. Niin olin ensiks siellä, mutta kyl tää nyt et on Pelastakaa Lapsilla töissä suoraan auttamassa, tukemassa, mahdollistamassa sitä lasten tulevaisutta, niin on just mulle se sopivin.

Tume: Sehän on tämmönen yleinen sananparsi, että raha ei tuo onnea mut jos tuo niin vain tiettyyn pisteeseen asti, niinku koetko että nyt, voitko tämän allekirjoittaa, että?

Sanna: [nauraa] Noh-

Tume: Rahat on tehty mutta kyllä täs on jotain tärkeämpää täs sun maailmassa?

Sanna: No sanotaan että tiettyy taloudellista tuota varmuutta täytyy tuoda elämään sen alku urataipaleen alussa. En toki alottanu Nokialla niin aikaseen että oisin ollu siinä syklissä, jossa saatiin parhaat option joilla teht- [molemmat nauravat] niitten rahat vähän myöhäs, myöhäs menin Nokialle, mutta et sinänsä kyl se mahdo- se ura tai IT-puolella teki niin mahdollisti myöskin sen, et ei ehkä tarvinu kattoo sitä korkeapalkkasinta työtä, vaan pysty menemään arvopohjalla. Et en sano etteikö järjestösektorilla maksettais ihan palkkaakin, mutta esimerkiks ei meillä oo mitään bonusjärjestelmiä sen osalta että kun sä menestyt työssäsi niin sulle maksettais bonuksia, mutta mulle se bonus on se, että mitä paremmin mä teen ja mitä

paremmin mun yksikkö tekee työn niin sitä useampi lapsi saa apuu. Ja se on kaikkein, sanotaan että tärkein bonus mitä mä tossa työssä voin kuvitellakaan, tai tän hetkisessä työelämässä sitä minkä eteen haluan tehdä töitä.

Tume: Voitas liikkuu eteenpäin myytteihin. Mul on täällä muutama myytti mikä just liittyy näin tähän tämmöseen järjestöhommiin, niin lähetään samantien liikenteeseen, niin pitääkö olla maailmanparantaja jos haluaa töihin järjestöön?

Sanna: No sanotaan et kyl se maailmanparantajan siemen täytyy itsessä itää ja kaikkein tärkein siellä on se, että se minkä eteen just se sun järjestö tekee töitä niin on sulle tärkeä. Sun täytyy ostaa se missio ja se minkä takia järjestö on olemassa. Et esimerkiksi tos kerroinkin, niin itselle lapset on maailman tärkein asia ja mulle se minkä eteen Pelastakaa Lapset tekee töitä on aivan äärettömän tärkeä. Mä ostan täysin sen mission ja huomaan kyl et munkin yksikköä ja meidän järjestöä, järjestön työntekijöitä yhdistää se, että me tehään samaan asian eteen töitä ja tehään sitä täydellä sydämmellä.

Tume: Sä sanoit tossa et se sun urapolku tähän järjestöhommiin, niin se on ollu vähän poikkeuksellisempi, niin osaatsä sanoo mikä on semmonen ehkä yleinen väylä siihen kuinka ihmiset päätyy vaikkapa Pelastakaa Lapset ry:n kaltasiin firmoihin tekemään hommia?

Sanna: Joo siis nykysin sanotaan taustat ja osaamiset järjestösektorissa alkaa olla hyvin moninaisia. Mut ehkä se perinteisempi on sellanen, et ollaan jo ihan aika uran alkutaipaleella joko alotettu suoraan järjestösektorilla taikka sitten tehty esimerkiksi meillä Pelastakaa Lapsissa moni työntekijä on tehny lastensuojelun parissa töitä. On voitu tehdä kunnallisella sektorilla, yksityisellä sektorilla ja sit siirretty järjestösektorille. Et ollaan tehty töitä jo sen parissa, mut jos mä mietin meidänkin työntekijöitä, meit on noin reilu kolmesataa, niin meit on niitä jotka on tullu meille ensimmäiseen työpaikkaansa, mut meillä on sitte munkin kaltasia, jotka on saattanu tehdä aivan eri alalla pitkän uran ja sitten siirtyneet, on tullu elämässä käännepiste, jossa on haluttu miettiä arvopohjasta työtä ja tultu sitte järjestösektorille.

Tume: Joo. Totta vai tarua: järjestötyöntekijöiden ei tarvitse ymmärtää liiketaloutta. Ei oo sit mun kirjoittamii nää.

Sanna: [nauraa]

Tume: Nää on tullu ihan muualta.

Sanna: No tota... kyllähän meihin varmaan semmone kukkahattutätistereotypia liittyy. Että me parannetaan maailmaa tietämättä hirveesti mistään mitään, mutta ei siis järjestösektorin organisaatioitten tai taloudenjohtamisessa oo eroa siihen mitä yrityssektorissa, et ihan samat lainalaisuudet, et hyvää taloushallintaa meidän täytyy harjoittaa ja koskee varmasti ihan jokasta työntekijää, että omalla tavallaan

taloudesta huolenpito ja täytyy olla niitäki taitoja ja jos mietimme johtoryhmän työskentelyä niin hyvin paljonhan me tehdään yrityspuolen johtoryhmää, että me työskennellään strategian parissa ja budjetoinnin ja forecastien ja tehdään semmosta perinteistä organisaatiojohtamisen työtä sille puolel.

Tume: Onks siel paljon vaikkapa kyltereitä, ekonomeja, työntekijöitä kavereina sulle?

Sanna: Ööö, kyl meil joitakin on. Että munikin yksikös, meit on reilu parikyt henkee, niin en ole ainut ekonomi.

Tume: Miten voittoa tavoittelematon organisaatio saa rahaa? Onko varainhankinta avustusjärjestölle välttämätöntä?

Sanna: No kyl mä väittäisin et se varainhankinta on aivan välttämätöntä. Että jos mietin Pelastakaa Lapsia, niin mun varainhakintayksikkö tuo noin kolmasosan meidän järjestön vuotusesta tulobudjetista. Toinen iso mistä meillä tulee yks kolmasosa, ja tiedän et monet muutkin järjestöt saa niin on sitten institutionaalinen rahoitus, elikkä vaikka Suomen ulkoministeriö tai EU rahoittaa meidän hankkeita ja humanitaarista avustustyötä ulkomailla. Ja nää on ehkä ne perinteisimmät järjetösektorin, et varainhankinta ja sit institutionaalinen rahoitus. Sitten myöskin me myydään lastensuojelupalveluita hyvinvointialueelle. Ja meidän kolmasosa sitten rahoituksesta tulee sitäkin kautta, mutta tää järjestöpohjanen lastensuojelupalvelujen tuottaminen alkaa olla paljo harvinaisempaa Suomessa, et sitä harvalla on nyt. Varainhankintaa täytyy järjestöjen kyllä harjoittaa.

Tume: Siis eiks toi Pelastakaa Lapset oo myös tosi paljon esillä tv-ohjelmissa tai mun mielestä sitä kautta se on ehkä tullu mulle tutuksi.

Sanna: Joo, oot oikeessa, et se on ehkä semmonen missä oma kädenjälki näkyy Pelastakaa Lapset ry:n työssä, että on vieny Pelastakaa Lapset ry:n niisanotusti telkkariin tällasiin hyväntekeväisysohjelmiin. Et me ollaan toteutettu Vain Elämää - ohjelma neljän vuotena. 2020 oli ensimmäinen Vain Elämää Pelastakaa Lapset - jakso. Meil on ollu Laulurakkautta. Hyväntekeväisyysjaksoja kaks. Ja tuota, jouluna 2024 meil oli sitte Suomen Masked Singerin ensimmäinen joulujakso, meidän hyväntekeväisyysjakso. Ja ne on hyviä tapoja kertoo siitä mistä meidän työssä on kyse ja millä tavalla me lahjottajien tuella sitte autetaan lapsia täällä kotimaassa ja maailmalla.

Tume: Joo siis ja jos ei noit ohjelmia ois niiden, emmä kyllä ainakaan itse tietäs silleen et mikä on Pelastakaa Lapset tai mitään semmosta, että jos oot ollu siinä mukana tekemäs niin pakko nostaa hattua, että hyvää duunii.

Sanna: Kiitoksia. Toki en itse, vaan mulla on aivan äärettömän hyvä tiimi toteuttamassa näitä ja yhdessä tehdään, mutta se on ollu semmonen jota on

läpivieny tuolla uutena tapana niinku tavottaa Suomen kansa ja kertoo meiän järjestöstä ja on pystytty tavottamaan sitten iso joukko suomalaisia.

Tume: Joo. Itseasias mul tuli mieleen yks tämmönen myytti mikä täällä juontolapuissa on, et ihan niinku oma keksimä. Mulle just ehkä Pelastakaa Lapset näyttäytyy siinä, että on näit tv spesiaali ohjelmia ja sit kadulla katukuvassa näkyy et on näit niinku lipaskeräyksiä. Et kerätään ohikulkijoilta rahaa, niin onks tällast vielä?

Sanna: Pelastakaa Lapset ry:llä ei oo enää lipaskeräyksiä, et se reaaliteettihan on et ihmisillä on aika vähän käteist rahaa enää edes kulkea lompakossa, että maksetaan kortilla ja MobilePaylla ja muilla tavoin ku käteisel rahalla, et kyl se meillä varainhankinta on siirtyny muihin muotoihin. Meil on paljon digitaalista mainontaa, somekanavissa ja myöskin muissa kaanvissa joissa sitten pyydetään nää hyväntekeväisyysohjelmat josta juteltiin niin on yks tapa ja televarainhakinta. Meil on myöskin niin kuin joillakin yrityksillä niin tehään telen kautta asiakashankintaa. Ja sit se mikä tuolla katukuvassa voi sitten jonkin verran näkyy niin on sitten feissarit. Elikkä face-to-face varainhakkijat, jotka käytännös kohtaa ihmisiä kadulla tai ovilla ja keräävät sitten ei rahaa, vaan hankkivat kuukauslahjottajia meille, elikkä ihmisiä jotka tulee pitkäjänteisesti mukaan tähän työn tukijaks.

Tume: Ja mä oon siis tunnettu siit et mul on tosi kova sympatia kaikkii feissareit kohtaan, koska mä tiiän, tai siis en tiedä. Mä oon ollu pari tuntii feissari yhdessä toisessa ohjelmassa kun kokeiltiin erilaisia duuneja. Niin on se kyl julmaa tiiätkö, et kun sä seisot siellä jossain torilla ja ihmiset siis ihan he välttelevät sua kyl ja itsekin myönnän, että välillä jos nään feissarin niin rupee jotenkin ahistaa ja sitten kuuntelen musiikkii tai esitän olevani puhelimella. Et ahistaa ihmiskohtaaminen jostain syystä. Ehkä se on tämmöstä perisuomalaista, niinku kuuluu luonteeseen, mutta miten paljon sitten, tai osaatko sanoa, et onks paljon tyyppejä, jotka sitten lähtee messiin kuukausilahjoittajiks, koska must tuntuu että usein se on silleen et joo, moi, ei kiinnosta, hei hei, tai sitten ne ottaa, liittyy mukaan mut sitten peruu sen heti kun ensimmäinen maksu on menny tai jotain tommosta. Onks tost jotain niinku dataa?

Sanna: No ensinnäkin se mitä sanot että työ on rankkaa tai puhuit että käy sääliks, niin kyllähän he tekevät sitä varmasti yhtä kovinta työtä mitä meillä on. Se on tärkeä työtä sekä meille sitä kautta liittyy kuukausilahjottajia jotka on sit pitkäjänteisesti meillä mukana. Ja se on myöskin monelle esimerkiksi opiskelijalle tosi tärkeä työpaikka sen osalta et siinä pystyy joustavina työaikoina opiskelun ohessa tekemään sitä, et kokeile, heitä yläfemmat. Jos et halua jutella taikka et halua liittyä kuukausilahjoittajaks niin tsemppiterveiset, et okei, kerrot et hitsi sä teet hyvää työtä. Koska kyl mul on sympatiat sen puolella et se ei aina ole varmasti iloisinta kohtaamista. Näkee sitä, et ihmiset välttelee, mut tosi tärkeä osa meiän työstä.

Tume: Joo. Kyl mä siis oon ihan kaikkia feissareit kohtaan, oli se sit sähkömyyjii tai mitä tahansa, niin kyl mä yleensä siis joskus jos on aikaa niin jään kyllä jutulle, mutta oon sit silleen et no et mä en, voidaan jutella täs mut mä en nyt ehkä pysty lähtee mukaan tai en oo ostamassa mitään. Mut täs on kyllä viesti kaikille kuulijoille, että olkaa mukavia feissareille. Ne tekee ainakin järjestötyön kannalta niin tekevät tärkeitä duunia.

Sanna: Tekevät ja siel on yleensä takana myöskin nuori, ehkä ensimmäisessä työpaikassaan oleva jolle on myöskin oman elämisen kannalta aivan elinehto tehdä opiskelujen rinnalla sellasta työtä taikka on käytännössä ei riitä vaikka saisi opintotukea ja asumistukea, vaikka opintolainaakin, niin se työ voi olla hänelle erittäin merkityksellinen.

Tume: No mites, onko järjestötyö raskasta tai emotionaalisesti kuormittavaa?

Sanna: No ei siltä kyllä voi välttyä sen osalta, et tähän työhön suhtautuu niinkun sydämmellä, jakaa sen mission minkä takia järjestö on olemassa, että vaikka sisältöihin pyrkii suhtautuu ammattilaisena, ammattimielessä, niin kyl ne menee ihon alle. Et voin myöntää, että oon töiden äärellä itkeny tuolla, et joskus tulee, saahaan tosi paljon materiaalia tuolta kentältä ja kyl ne lasten perheitten tarinat niin joskus on semmosia et niit ei pysty vaan puhtaasti ammatillisesti kattomaan ja tuntuu se vääräys mitä maailmassa on niin menee ihon alle. Mutta mun mielest se on sinänsä hyväkin, et mä enempi pelkään sitä päivää että se ei enää tuntuis missään. Et mä oisin niin kyyninen et tarina lapsesta joka on loukkaantunu pommituksessa, taikka perheestä joka kotimaassa näkee nälkää, niin ei tuntuis missään, niin sit mä sanoisin et sit mussa on itessä jotain vikana.

Tume: Joo, kyllä oon samaa miettiny, et niin paljon on pahaa maailmassa ja näkee niit uutisia, et siin niinku turtuu sellaseen et on vaan, noni, taas jotain ikävää tapahtu. Että vähän on ehkä itse kyynistyny, pakko myöntää.

Sanna: Joo, kyl sitä, mä, tai just hiljattain juttelin yhen äidin kanssa, joka on Ukrainassa keskellä sotaa, ja hän kerto siitä realiteetista, niinkun missä he elää. Et sano et päivittäin, joka päivä 6–8 tuntii on sähköt poissa ja he elävät koko ajan sen keskellä. Et isä on rintamalla ja lapset on kotona ja heidän perhe itseasiassa oli välissä täällä Suomessa myöskin paossa. Et lapset alko sitten kaivata niin paljon ja takas kotiin ja oli ikävä isää. Lähtivät sinne takas ja hän sit mulle ite sano sitä, että tää alkaa tuntuu arjelta. Et tää on se uus arki, et tää on jollain tavalla vaan tottunu siihen et sota on koko ajan ympärillä, ja sitä rupes itekkin miettii et joo, kyl toi Ukraina tilannekin, se on niin joka päivä. Se on meilläkin, mekin toimitaan, tehdään humanitaarista avustustyötä Ukrainassa, niin siihen alkaa tietyllä tavalla turtuu, että se on kokoajan läsnä. Mutta ei, sanotaan että ei se ensinnäkään ei saisi olla normaalia lapsille. Että eletään sodan keskellä ja kyl se toisaalta on myöskin sellanen, jossa niinkun sanoin, et kyl se ihon alle aika-ajoin menee. Kyl se menee sen kautta et mitä omienkin lasten kans siit tilanteesta ja pelosta joita se herättää

lapsissa täällä Suomessakin. Ja sit kun kohtaa niit ihmisiä niinku tän äiti niin sitä tajuaa et ei hitto, et ei tän pidä anna mentää vaan semmoseks, et me ollaan turtuneita tähän ja me annetaan eletään sen faktan kans, et kyl tää loppumaan pitää saada.

Tume: Joo. Mites, onks järjestöistä vaikee löytää töitä?

Sanna: Järjestöt suhtautuu hyvin avarakatseisesti rekrytointiin, sekä järjestösektorilta, yrityssektorilta. Meilläkin on hirveen monentaustaisia, monelaisia ihmisiä töissä. Ja tottakai pystytään rekrytoimaan tarpeeseen. Me tehdään tätä työtä lahjoittajien rahoilla. Ja niinku kerroin, niin esimerkiks ulkoministeriön rahoilla me pystytään aina tiettyyn tarpeeseen rekrytoimaan, et se on hyvin tilanneherkkä että minkä verran missäkin hetkessä työpaikkoja on auki. Tällä hetkellä järjestösektorilla rahoitus kiristyy, joten voi olla että tulevat vuodet paikkoja ei ehkä niin paljon oo auki, mutta kyllä siellä hyvälle tekijöille tarvetta on.

Tume: Mmm. Totta vai tarua: järjestötyö vaatii paljon matkustamista ulkomaille.

Sanna: No mä sanosin et valtaosin tää on tarua. Sen osalta, että vaikka Pelastakaa Lapsetkin on kansainvälinen liike ja meil on toimintaa tälläkin hetkellä yli sadassa maassa, niin kyl me tehdään valtaosin töitä sen maatoimiston ja maatoimistossa olevien kumppaneitten kautta. Elikkä ei niin, et me matkustellaan täältä Suomesta käsin jokaiseen maahan, vaan meil on maatoimistossa sitten ihmiset rekrytoituneena ja meil on laaja kumppanien verkosto. Jonkin verran tottakai meiän kansainvälisten ohjelmien työntekijät matkustaa sitten näihin maihin tukemaan ja valvomaan sitä työn toteutusta, mutta pääosin me tehdään täällä Suomessa töitä. Ja jonkin verran on sitten, että me ollaan myöskin humanitaarinen avustustoimija, niin vaikka esimerkiks ku Ukrainan sota eskaloitu, niin siinä vaihees meiän täytyi kansainvälisel liikkeel laajentaa meiän toimintaa siellä, niin sillon meillä kootaan sitten joukkoja maatoimistoista sinne toteuttamaan sitä ja meiltäkin lähti Suomesta meiän yks työntekijä sinne sitten, mut sillonhan sitten hänen majapaikka oli Ukrainassa, että hän ei niinku lentäny edestakas vaan oli sit sen komennuksen ajan siel Ukrainassa, et jonkin verran. Mut valtaosin me ollaan kyl tääl Suomessa.

Tume: Jos haluaa järjestöön töihin, niin minkälaista osaamista vaaditaan, vai? Onks siinä jotain tiettyjä kriteerejä?

Sanna: No se riippuu tehtävästä. Et järjestöjäkin toimii hyvin eri sektoreilla. On ihmisoikeusjärjestöjä, ympäristöjärjestöjä ja niittekin sisällä paljon eri tehtäviä, et jos miettii et millasissa rooleissa meilläkin on ihmisiä ja millä koulutuksella, niin meil on tosi paljon sosiaalityöntekijöitä, elikkä niitä jotka työskentelee suoraan lasten ja perheitten parissa ja siellä tarvitaan sitten sitä sosiaalialan koulutusta. Meil on taloushallinta, taloustiimi, jossa on toki paljon niitä, joilla on sitten kaupallinen koulutus. Meillä on, jos miettii mun yksikköä jossa on viestijöitä ja varainhankkijoita, niin meil on niitä joilla on kaupallista koulutusta, niitä joil on viestinnällinen koulutus.

Meil on humanisteja, hyvin monialaista, et se riippuu siitä tehtävästä. Et ei oo ehkä semmosta et vois sanoa että on yksi koulutus, jolla voi hakeutua järjestösektorille, mut se riippuu et mitä järjestö tekee ja mihin rooliin järjestö hakee. Aikalailla yrityskentässäki, et kyllähän sielläkin haetaan teittyyn tehtäviä, täytyy olla ne tietyt pätevyydet.

Tume: Joo, koska ehkä ainakin omassa kuplassa kauppiksessa, niin usein se, ei tost puhuta mitenkään, että hei, mä meen järjestöön duuniin, et se on lähinnä et hei, mä meen Big Four -konsulttifirma, sieltä niin uraputkeen ja sitten exittiä parikymppisenä en tiedä. Mut et ei tosta ehkä niin paljoo oo puhetta millään kurseillakaan, et mites tämmönen urapolku, et jos haluis järjestöön tekemään hommia.

Sanna: Joo, siis sinänsä kun miettii sillon nuorempana et ei mullakaan ollu oikeestaan ymmärrystä mitä järjestösektorin työ on tai ei se kuulunu niihin mitä harkitsi. Et se oli enempi niinku katto niitä tiettyjä yrityksiä ja vähän niitä jotka trendas, et jos sä halu, kaikki halus olla töissä niin oli kans. Mutta toisaalta kun miettii kauppakorkeen opintoja, niin siltä pohjalta voi hyvin suuntautua uran missä vaiheessa tahansa sitten sekä yritys- et järjestösektorille, et kun miettii meilläkin, et kyl meil on henkilöstöhallintoa, taloushallintoa, markkinoitua ja viestintää, niin organisaation johtamista, niin et hyvin tarjoo koulutusohjelman myöskin järjestösektorille.

Tume: Joo, näin mä oon itse ainakin miettiny, et kauppiis voi, se voidaan nähdä myös semmosena lukio kakkosena, että se on aikalailla semmonen, avaa ovia aikalailla monenlaiseen urapolkuun ja toimintaan, et se ei oo niin semmosii, se ei oo niinkun, et täällä must tulee lääkäri, no sä et välttämättä mitään taloushallintoa tee lääkärin tutkinnolla, et se on silleen hyvä semmonen tarpeeksi pätevä mutta myös semmonen, että ei pistetä mitään ovia kiinni.

Sanna: Juuri näin, joo. Kyl mä näin ja siis mä oon ite markkinointiekonomia mietin sen, että kyl tää on uran varrella aika laidasta laitaan niinkun mahdollistanu, että olin aika silleen syvässä päädyssä tekkipuolella, et mä olin verkkoalusta- ja sovelluskehityksen parissa töissä ja tein markkinointii siellä ja nyt mä pelastan lapsia niillä markkinoinnin ja viestinnän taidoilla mitä on kerryttäny, että aika laajalla skaalalla pystyy tekemään, et oon ite ainakin kokenu että hyvät valmiudet kauppakorkee tarjos.

Tume: Joo. Me voitais mennä vaik eteenpäin haasteisiin. Mikä on ollu sun suurin haasteesi sun uran aikana?

Sanna: No kyl se varmasti ajoittuu niihin uran alkuaikoihin kun mä menin Nokialle, ja sanotaan et teknologiaosaaminen oli varmaan nolla. Et oli siel aika paljon siis tekkipuolella on tosi paljon akronyymejä ja puhutaan sitä tiettyä slangia ja se oli mulle vierasta ja olin monessa kiperässä paikassa ku tuntu et ei oikein ymmärrä. Mutta toisaalta Nokia oli sit hyvä oppikoulu senkin osalta et siel panostettiin tosi

paljon ihmisten, työntekijöitten koulutukseen ja istuin lukemattomia tunteja ymmärtämässä sen, että miten tekstiviestit ja puhelut kulkevat eri verkkoelementtien läpi ja mitä ne nimet tarkoittavat ja mitä tarvitaan, et onneks sitten mutkin koulutettiin ymmärtämään sitä, mut se oli varmaan se suurin haaste. Ja noloimmat uran tilanteetkin siel.

Tume: Onks heittää jotain noloa tilannetta sieltä Nokia-ajoilta?

Sanna: Mä en varmaan viitti julkisesti nolata itseäni [molemmat nauravat] niil jutuilla.

Tume: Ei oo pakko. Kyllä kyllä. No sä oot varmaan tähän ehkä jo vastannukin tähän haastiksen aikana, mut mikä on sun suurin käännekohta urallasi?

Sanna: No kyl se oli se lasten syntyminen, et se jollain tavalla muutti ehkä sen minäkuvan ja arvomaailman niin radikaalisti että se saatto mut sitten tähän uravalintaan, että halusin tehdä arvopohjaista työtä ja hakeuduin järjestösektorille. Katunu en oo kyl hetkeekään, et vaikka joskus täytyy sanoo et tuntuu että päivät on niin kiireisiä ja niin paljon lapsia pelastettavana, että meinaa väsyttää, mutta kyl tää työ on niin motivoivaa, et oikeita valintoja tuli kiitos lasteni tehtyy.

Tume: Mmm. Miksi suosittelet omaa toimenkuvaasi jollekin?

Sanna: No kyllä se tärkeimpänä lähtee siitä, et minkä eteen tätä työtä tehdään. Mä tiedän että omassa työssä ja oman tiimin onnistuminen vaikuttaa suoraan satojen tuhansien lasten elämään. Ja me pystytään varmistaa tulevaisuus lapsille. Et joillekin se on sitä et ruokaa pöydässä ja joillekin se on terveydenhuoltopalvelu ja jotkut lapset pääsee meidän avulla kouluun tai saa harrastuksen taikka sai ihan esimerkiks täällä Suomessa hyvin matalan kynnyksen tukee verkossa. Kyl se on se tärkein, se on tän työn anti.

Tume: Mitä sä koet että nuorten pitäis tietää sun työstä?

Sanna: No kyl se varmasti juuri toi mitä mä äskenkin kerroin on että tällä työllä konkreettisesti pelastetaan lasten henkiä ja mahdollistetaan lapsille parempi tulevaisuus ja mä luulen että itekkin niin sit kun on vanha mummo kiikustuolissa niin voi tätä tuota jaksoo miettii uralla sellasena et hitsi mä tein jotain hyvää.

Tume: Kiitoksia paljon ajastasi. Olipas tuo virallisen kuulonen,-

Sanna: [nauraa]

Tume: -mutta paljon kuultiin hyvii juttui järjestötyöhön liittyen. Tässä oppii itsekin paljon uutta. Nyt tähän loppuun sana on vapaa. Mitä haluat kertoa meidän kuulijoille?

Sanna: Kiitos ku sain tulla. Oli hauska miettiä opintoja niist on jo hetki kulunu ja ehkä, sanotaan et jos kuulijoina on niitä, jotka mieltivät opintoja, niin heille vaan vinkkinä, et kyl se opiskelu kannattaa ja kannattaa ottaa se aika ja vaiva miettiä et minne hakeutuu ja vaik ei se tärppäis ensimmäisellä kerralla se opinahjon oviaukeama, niin ei kun vaan uutta yritystä.